

Sygn. akt III Ca 601/15

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lipca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w następującym składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Leszek Dąbek

Sędziowie: SO Barbara Braziewicz

SR (del.) Barbara Konińska (spr.)

Protokolant Renata Krzysteczko

po rozpoznaniu w dniu 16 lipca 2015 r. na rozprawie

sprawy z wniosku H. K. i F. K.

z udziałem (...) Spółki Akcyjnej w K.

o ustanowienie służebności przesyłu

na skutek apelacji wnioskodawców

od postanowienia Sądu Rejonowego w Rybniku

z dnia 21 lipca 2014 r., sygn. akt II Ns 894/12

postanawia

1. **oddalić apelację;**

2. **zasądzić od wnioskodawców solidarnie na rzecz uczestniczki postępowania kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu odwoławczym.**

SSR (del.) Barbara Konińska SSO Leszek Dąbek SSO Barbara Braziewicz

UZASADNIENIE

Wnioskodawcy F. i H. K. ostatecznie precyzując swój wniosek wnieśli o ustanowienie na stanowiących ich własność nieruchomościach, dla których Sąd Rejonowy w Rybniku prowadzi odpowiednio księgę wieczystą nr (...) na rzecz kaźdoczesnego właściciela urządzenia przesyłowego – linii energetycznej zlokalizowanej na tych nieruchomościach, służebności przesyłu polegającej na utrzymaniu linii energetycznej, prawie do jej konserwacji i napraw - według oznaczeń, które znajdują się na mapie sporządzonej przez powołanego przez Sąd Rejonowy biegłego geodetę. Dodatkowo wnioskodawcy wnieśli o zasądzenie od uczestnika postępowania (...) S.A. w K., jako właściciela urządzeń przesyłowych kwoty 48.400 zł tytułem wynagrodzenia za ustanowienie wyżej opisanej służebności.

W odpowiedzi na wniosek uczestnik postępowania (...) S.A. w K. wniósł o oddalenie wniosku podnosząc zarzut zasiedzenia służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu na nieruchomości wnioskodawców oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu. W uzasadnieniu uczestnik przyznał, iż przez nieruchomości wnioskodawców przebiega fragment linii napowietrznej średniego napięcia (SN) 20 kV, która stanowi własność uczestnika i został wybudowany przez poprzednika prawnego uczestnika najpóźniej w 1991r. Dodał, że powyższa linia

jest funkcjonalnie i systemowo powiązana z Głównym Punktem Zasilania ((...)) R. położonym na nieruchomości, dla której Sąd Rejonowy w Wodzisławiu Śląskim prowadzi księgę wieczystą nr (...). Podniósł, iż przyjmując dobrą wiarę, nabył służebność gruntową o treści służebności przesyłu w drodze zasiedzenia w dniu 24 października 2011r.

Postanowieniem z dnia 21 lipca 2014r., sygn. II Ns 894/12 Sąd Rejonowy w Rybniku oddalił wniosek i zasądził solidarnie od wnioskodawców F. K. i H. K. na rzecz uczestnika (...) Spółki Akcyjnej w K. kwotę 257 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd Rejonowy poczynił następujące istotne ustalenia:

Wnioskodawcy są właścicielami dwóch nieruchomości gruntowych położonych w P. Gmina R. w postaci działki nr (...), dla której Sąd Rejonowy w Rybniku prowadzi księgę wieczystą nr (...) oraz działki nr (...), dla której Sąd Rejonowy w Rybniku prowadzi księgę wieczystą nr (...). Nad powyższymi nieruchomościami przebiega fragment linii energetycznej średniego napięcia 20 kV należący do uczestnika. W dniu 23 października 1991r. sporządzono protokół odbioru technicznego stacji transformatorowej 20 kV "P. - (...)", od której biegnie powyższa linia elektroenergetyczna. Wcześniej decyzjami o pozwoleniu na budowę nr 202/90 z dnia 28 listopada 1990r., o zatwierdzeniu planu realizacyjnego z dnia 05 listopada 1990r. oraz o ustaleniu lokalizacji inwestycji z dnia 19 grudnia 1989r. zatwierdzono przebieg i budowę powyższego urządzenia przesyłowego. Przebieg powyższej linii przemysłowej przez nieruchomość wnioskodawcy jest taki sam od 23 października 1991r., przy czym przesył prądu tą linią następował od tej daty nieprzerwanie do nadal. Powyższą linią zasilana jest stacja transformatorowa (...) z Głównego Punktu Zasilania ((...)) R. - P.. (...) transformatorowa (...) oraz poprowadzona od niej linia przesyłowa przez nieruchomość wnioskodawców stanowią część układu przesyłowego uczestnika. Od tej stacji transformatorowej prąd jest rozprowadzony do odbiorców indywidualnych. Początkowo zarząd nad niniejszą linią przesyłową sprawowany był przez Zakład (...) w G. i realizowany był na rzecz Skarbu Państwa. Aktem notarialnym z dnia 12 lipca 1993r. Rep. A nr 2401/93 nastąpiła komercjalizacja Przedsiębiorstwa Państwowego Zakłady (...) (w tym Zakładu (...) w G.), w wyniku której powstał (...) S.A. w G.. Aktem notarialnym z dnia 01 lipca 2007r. - Rep A nr 4468/2007 została zawarta umowa o objęcie akcji i wniesienie wkładu niepieniężnego pomiędzy (...) S.A. w G., a (...) S.A. w G.. W ramach tej umowy (...) S.A. w G. w zamian za objęcie akcji w podwyższonym kapitale zakładowym spółki (...) S.A. w G. wniósł jako aport niepieniężny do tej spółki zorganizowaną część swojego przedsiębiorstwa. W ramach zbytej części przedsiębiorstwa na rzecz (...) S.A. w G. została przeniesiona własność m.in. urządzeń przesyłowych, w tym również stacji transformatorowych, słupów i linii elektroenergetycznych, jak również praw majątkowych należących wcześniej do (...) S.A. w G.. Z dniem 20 lutego 2012r. dokonana została zamiana nazwy spółki (...) S.A. w G. na (...) S.A. w G.. Na skutek połączenia spółek przez przejęcie w trybie art. 492 § 1 pkt 1 ksh, (...) S.A. w G., została przejęta przez (...) S.A. w K..

Sąd Rejonowy uznał, iż uczestnik nabył przez zasiedzenie służebność gruntową o treści służebności przesyłu wskazując, iż na gruncie przepisów obowiązujących do wejścia w życie przepisów o służebności gruntowej dla ustalenia zasiedzenia służebności gruntowej o treści służebności przesyłu wystarczy ustalenie, iż wykonywana służebność zwiększała użyteczność samego tylko przedsiębiorstwa przesyłowego przez wymagany do zasiedzenia okres czasu i nie jest konieczne ustalenie, aby zwiększała użyteczność konkretnie oznaczonej nieruchomości wchodzącej w skład tego przedsiębiorstwa. Sąd Rejonowy stwierdził, iż od dnia 23 października 1991r. przez nieruchomość wnioskodawców przebiegała linia średniego napięcia 20 kV, której właścicielem był Skarb Państwa wykonujący swoje uprawnienia w ramach tzw. jednolitej własności państwowej poprzez kolejno po sobie następujące elektroenergetyczne przedsiębiorstwa państwowe, a zatem od tej daty należy liczyć okres początkowy posiadania linii przesyłowej objętej postępowaniem. Dodał, iż posiadanie to służyło zwiększeniu użyteczności przedsiębiorstw przesyłowych działających w imieniu i na rzecz Skarbu Państwa. Wskazał również, iż posiadanie służebności przez uczestnika (a dokładniej jego poprzedników prawnych) było posiadaniem w dobrej wierze. Stwierdził też, że wnioskodawcy dobrą wiarę uczestnika zakwestionowali, jednak w żaden sposób nie wykazali jego złej wiary tj. nie obalili powyższego domniemania. Nadto dobrą wiarę uczestnika, zdaniem Sądu Rejonowego potwierdza fakt, iż do wybudowania linii na nieruchomościach wnioskodawców doszło na podstawie wymaganych prawem decyzji

administracyjnych, a to decyzji o pozwoleniu na budowę nr 202/90 z dnia 28.11.1990r., decyzji o zatwierdzeniu planu realizacyjnego z dnia 05.11.1990r., decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji z dnia 12.09.1990r.

Sąd Rejonowy wskazał też, że zgodnie z pkt 3 art. 55¹kc częścią składową przedsiębiorstwa są prawa wynikające z umów najmu i dzierżawy nieruchomości lub ruchomości oraz prawa do korzystania z nieruchomości lub ruchomości wynikające z innych stosunków prawnych. W ocenie Sądu Rejonowego zatem jest możliwe by częścią składową przedsiębiorstwa było też posiadanie służebności, które zostało przenoszone z kolejnych poprzedników prawnych na uczestnika postępowania. W efekcie, jak stwierdził Sąd I Instancji, uczestnik nabył w drodze zasiedzenia z dniem 24 października 2011r. służebność gruntową o treści takiej, jak objęta wnioskiem w niniejszej sprawie, dlatego też wniosek oddalił.

O kosztach postępowania Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 520 § 3 k.p.c.

W apelacji od powyższego rozstrzygnięcia wnioskodawcy wnieśli o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do rozpoznania Sądowi I Instancji oraz o zasądzenie kosztów postępowania, ewentualnie o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez uwzględnienie wniosku w całości i zasądzenie kosztów postępowania.

Wnioskodawcy podnieśli wobec rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego następujące zarzuty naruszenia:

- art. 305¹ k.c. w zw. z art. 292 k.c. i art. 176 k.c. oraz art. 292 k.c. w zw. z art. 285 k.c. polegający na przyjęciu, iż przed wejściem w życie art. 305¹ k.c. do (...) k.c. było dopuszczalne nabycie w drodze zasiedzenia na rzecz przedsiębiorcy służebności gruntowej odpowiadającej treści służebności przesyłu, mimo, iż było to niedopuszczalne,

- art. 172 k.c. w zw. z art. 292 k.c. w zw. z art. 176 § 1 k.c. w zw. z art. 6 k.c. poprzez ich błędne zastosowanie i uznanie, że uczestnik zasiedział służebność gruntową o treści odpowiadającej treści służebności przesyłu podczas, gdy nie udowodnił ciągłości posiadania,

- art. 348 zd. 2 k.c. w zw. z art. 6 k.c. poprzez jego niezastosowanie a w konsekwencji uznanie, że służebność przesyłu, która została zasiedziana przez poprzednika prawnego uczestnika postępowania została na niego przeniesiona, brak wskazania prawa wprost powoduje, że prawo nie zostało wniesione do przedsiębiorstwa państwowego i pozostało przy Skarbie Państwa, który ze służebności nie korzystał z całą pewnością od 1989r. a więc po 10 latach służebność wygasła,

- art. 6 k.c. w zw. z art. 176 k.c. w zw. z art. 292 k.c. poprzez ich błędne zastosowanie i uwzględnienie zarzutu zasiedzenia podniesionego przez uczestnika, podczas gdy do uznania zasiedzenia służebności przesyłu musi nastąpić formalne przeniesienie posiadania urzędzeń przesyłowych,

- art. 292 k.c. poprzez nieprawidłowe zastosowanie, co doprowadziło do uwzględnienia zarzutu zasiedzenia służebności w treści odpowiadającej treści służebności przesyłu, w czasie gdy służebność ta nie była wprowadzona do kodeksu cywilnego,

- art. 285 § 1 i 2 k.c. i art. 292 k.c. poprzez ich niewłaściwą interpretację i zastosowanie wykładni rozszerzającej tych przepisów z pominięciem ich językowej treści i przyjęcie, że doszło do zasiedzenia służebności gruntowej w treści odpowiadającej służebności przesyłu na rzecz uczestnika,

- art. 305¹ k.c. poprzez jego niezastosowanie, a w konsekwencji nierozpoznanie istoty sprawy, w sytuacji gdy wniosek dotyczył ustanowienia służebności przesyłu, a uczestnik korzysta z nieruchomości wnioskodawcy bez podstawy prawnej,

- art. 7 k.c. przez jego nieprawidłowe zastosowanie i przyjęcie, iż domniemanie dobrej wiary uczestnika nie zostało obalone, co doprowadziło do przyjęcia zasiedzenia służebności przesyłu w dobrej wierze,

- art. 172 § 1 k.c. poprzez jego błędne zastosowanie, podczas gdy w sprawach o zasiedzenie sąd nie mógł się jedynie oprzeć na domniemaniach i to na uczestniku spoczywał ciężar udowodnienia spełnienia wszystkich przesłanek zasiedzenia,

- art. 172 § 1 k.c. poprzez błędne zastosowanie i uznanie dobrej wiary po stronie uczestnika podczas, gdy w orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że nieuregulowanie po zmianach własnościowych kwestii korzystania ze spornych gruntów oznacza brak tytułu prawnego,

- art. 233 k.p.c. polegającą na dowolnej i nieuprawnionej ocenie materiału dowodowego polegającej na rozstrzygnięciu wszelkich wątpliwości na niekorzyść ochrony prawa własności i błędną ocenę materiału dowodowego mimo braku przedstawienia dowodu przekazania środków trwałych, ani żadnego innego dokumentu, z którego wynikałaby ta okoliczność.

Uczestnik postępowania wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawców nie zasługiwała na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy należycie ustalił stan faktyczny przedmiotowej sprawy, w sposób prawidłowy ocenił także zgromadzony materiał dowodowy, które to ustalenia Sąd Okręgowy uznał za własne. Zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Ocena ta musi być zgodna z zasadami logiki, doświadczenia życiowego oraz uwzględniać całokształt materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie. Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego to, bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej doniosłości poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu (por. orz. SN z 6.11.1998r., II CKN 4/98). Ocena dowodów przeprowadzona z zachowaniem tych reguł mieści się w granicach wyznaczonych przez zasadę swobodnej oceny dowodów zamieszczoną w art. 233 § 1 k.p.c.

Wnioskodawcy nie wykazali natomiast, że zebrane dowody zostały ocenione w sposób rażąco wadliwy, sprzeczny z zasadami logiki bądź doświadczenia życiowego. Ich twierdzenia, że prawidłowa ocena materiału dowodowego w sprawie prowadzi do odmiennych ustaleń, są nieuzasadnione. Prawidłowo Sąd ustalił, iż uczestnik postępowania nabył w dobrej wierze prawo do korzystania ze służebności gruntowej odpowiadającej treści służebności przesyłu, co zostanie szczegółowo omówione niżej.

Sąd Rejonowy prawidłowo uznał, że ustalenie w toku postępowania, że właściciel urządzeń przesyłowych dysponuje już prawem do korzystania ze służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu, nabytej w sposób pierwotny, nie pozwalał na uwzględnienie wniosku. Istotą postępowania o ustanowienie służebności jest bowiem usankcjonowanie prawno-rzeczowego tytułu do władania cudzym gruntem w określonym zakresie co, w przypadku istnienia prawa o takiej treści, czyni wniosek bezprzedmiotowym.

Niesłusznie wnioskodawcy kwestionowali możliwość zasiedzenia służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu, podnosząc zarzut naruszenia art. 305¹ k.c. w zw. z art. 292 k.c. i art. 176 k.c. oraz art. 292 k.c. w zw. z art. 285 k.c.

Istotnie, instytucja służebności przesyłu została wprowadzona do polskiego systemu prawnego z dniem 03 sierpnia 2008r., na podstawie ustawy o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 116, poz. 731). Nie oznacza to jednak, że przed tą datą nie było możliwości ustanowienia służebności o treści odpowiadającej służebności przesyłu. Mimo, że ustawa powołana wyżej nie zawiera przepisów przejściowych dotyczących możliwości zasiedzenia służebności przesyłu, wskazać należy, że przed ustawowym uregulowaniem tej kwestii, dopuszczalne

było nabycie w drodze zasiedzenia służebności gruntowej odpowiadającej treści służebności przesyłu (uchwała SN z 7.10.2008, III Z. (...) /08). Jeszcze przed wejściem w życie ww. przepisów Sąd Najwyższy przyjmował, że jeśli w drodze umownej można ustanowić służebność gruntową o treści odpowiadającej służebności przesyłu, to dopuszczalne jest nabycie tej służebności w drodze zasiedzenia (postanowienie SN z dnia 10.07.2008, III CSK 73/08).

Możliwość natomiast nabycia służebności gruntowej przez zasiedzenie przewidywał już dekret z dnia 11 października 1946r. Prawo rzeczowe (Dz.U. z 1946r., Nr 57, poz. 319), który wszedł w życie z dniem 01 stycznia 1947r. Następnie art. 184 tego dekretu zastąpił obowiązujący do dziś art. 292 k.c., z godnie z którym służebność gruntowa może być nabyta przez zasiedzenie tylko w wypadku, gdy polega na korzystaniu z trwałego i widocznego urządzenia.

W ocenie Sądu Okręgowego, nie ulega wątpliwości, że instalacja elektroenergetyczna przebiegająca przez działki wnioskodawców stanowi trwale i widoczne urządzenie, o którym mowa w art. 292 k.c. Pojęcie „urządzenia” w rozumieniu tego przepisu oznacza bowiem wynik celowego działania, uzewnętrzniony w trwałej postaci widocznych przedmiotów czy mechanizmów, wymagających do swego powstania pracy ludzkiej. Tym samym usytuowany ponad gruntem i z gruntem tym trwale związany (poprzez wkopane w podłoże słupy) odcinek sieci elektroenergetycznej (składający się z przewodów, konstrukcji nośnej, izolatorów itp.), stanowi niewątpliwie trwale i widoczne urządzenie. Jest to bowiem obiekt skonstruowany przez człowieka i posadowiony w ten sposób, że może być spostrzeżony bez najmniejszego problemu. Zważywszy zatem, że linia przesyłowa przebiega nad wymienionymi we wniosku nieruchomościami od wielu lat, z pewnością jest to urządzenie trwałe.

Nietrafnym okazał się również zarzut naruszenia art. 6 k.c. w zw. z art. 176 k.c. i art. 292 k.c. Sąd Okręgowy podzielił ocenę Sądu Rejonowego o uzyskaniu przez uczestnika postępowania posiadania służebności w dobrej wierze. Elementem konstrukcji prawnej dobrej wiary jest przekonanie o tym, że określonej osobie przysługuje określone prawo. Natomiast zła wiara - ogólnie rzecz biorąc - zachodzi wówczas, gdy określony podmiot wie o nieistnieniu określonego prawa, stosunku prawnego lub sytuacji prawnej jednakże należy uznać, że wiedziałby, gdyby w konkretnych okolicznościach postępował rozsądnie, z należytą starannością i zgodnie z zasadami współzycia społecznego (por. orz. SN z dnia 14 kwietnia 1956 r., III CR 810/55, OSN 1956, poz. 117). O tym, czy nieruchomość posiada się w złej, czy w dobrej wierze, decyduje stan świadomości w momencie obejmowania nieruchomości (wyrok SN z 11-01-05, III CSK 72/10, G.Prawna TPwF (...)). Dobrą wiarę poprzednika prawnego uczestnika niewątpliwie uzasadnia istnienie prawomocnych decyzji wydanych w oparciu o obowiązujące przepisy prawa, które usprawiedliwiały jego przekonanie o przysługującym mu prawie do posadowienia słupów i rozpięcia na nich linii elektroenergetycznej. Wskazują bowiem na legalność całego procesu budowlanego i w konsekwencji - działanie zgodne z prawem. To przekonanie wzmacnia dodatkowo fakt braku wyrażenia przez poprzedników prawnych wnioskodawców sprzeciwu na posadowienie urządzeń przesyłowych.

Przed wszystkim jednak, ustawa przewiduje domniemanie dobrej wiary określone art. 7 k.c. Domniemanie to zwalnia uczestnika z ciężaru udowodnienia swej dobrej wiary i przez wnioskodawców w żaden sposób nie zostało obalone. Domniemanie zaś przewidziane w art. 7 k.c. jest wiążące dla sądu orzekającego (art. 234 k.c.) do czasu, gdy strona związana ciężarem dowodu (art. 6 k.c.) udowodni złą wiarę (por. post. Sądu Najwyższego z dnia 06 lutego 1998r., I CKN 484/97).

Wnioskodawcy zaś w toku postępowania skutecznie nie wzruszyli tego domniemania. Jakkolwiek skarżący domniemanie to zakwestionowali, to jednak - na co słusznie zwraca uwagę Sąd I Instancji - wnioskodawcy nie wskazali, jakie ich zdaniem dowody zmierzały do obalenia tego domniemania, dowodów tych nie przedstawili, domagając się jedynie ich przedstawienia przez przeciwnika procesowego.

Wobec tego należało przyjąć, za Sądem Rejonowym, iż Skarb Państwa w chwili rozpoczęcia biegu powyższego terminu był w dobrej wierze. Ewentualna zaś utrata dobrej wiary nie ma wpływu na długość i bieg terminu zasiedzenia. Stąd też wywody skarżących co do tego, iż następcy prawni uczestnika powinni uregulować w sposób formalny prawo korzystania ze spornych gruntów nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Nie jest zasadny zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisu art. 176 k.c. W trakcie eksploatacji linii dochodziło do przeniesienia posiadania spornej infrastruktury. Nie ulega bowiem wątpliwości, że każde kolejne przedsiębiorstwo przesyłowe dysponowało tymi urządzeniami po przekazaniu ich we władanie przez poprzednika (art. 348 k.c.) – skoro przesył energii dokonywany był przez cały czas, co wynika z zeznań świadka K. P. (k. 149 akt). Ponieważ przesył energii przy użyciu spornej linii był dokonywany przez cały czas, bez przerw, to niewątpliwie doszło do wydania (przekazania) służącej do tego infrastruktury.

W związku zaś z treścią zeznań świadka K. P. niezasadny okazał się również zarzut naruszenia art. 172 k.c. w zw. z art. 292 k.c. w zw. z art. 176 § 1 k.c. w zw. z art. 6 k.c. mający polegać na ich błędnym zastosowaniu i uznaniu, że uczestnik zasiedział służebność gruntową o treści odpowiadającej treści służebności przesyłu podczas, gdy nie udowodnił ciągłości posiadania. Skoro bowiem sporna infrastruktura przesyłowa od chwili rozpoczęcia jej użytkowania służyła do stałego przesyłu prądu, jedynie poza okresami przerw technologicznych – uczestnik wykazał ciągłość posiadania spornej infrastruktury przez kolejnych poprzedników prawnych.

Chybionym okazał się również zarzut naruszenia art. 348 zd. 2 k.c. w zw. z art. 6 k.c.

Przeniesienie posiadania rzeczy nie musi bowiem być wykazane wprost na piśmie, przeciwnie art. 348 zd. 1 k.p.c. określa, iż przeniesienie posiadania może nastąpić przez samo wydanie rzeczy. Jak zaś już wskazano wyżej skoro kolejni poprzednicy prawni dokonywali przesyłu energii sporną infrastrukturą nie ulega wątpliwości, iż owo przeniesienie posiadania rzeczy miało miejsce. W konsekwencji, wbrew zarzutom skarżącego nie mogło dojść do wygaśnięcia służebności, skoro od chwili rozpoczęcia biegu jej zasiedzenia urządzenia były nieprzerwanie wykorzystywane.

Uczestnik postępowania na skutek przekształceń własnościowych dotyczących przedsiębiorstw państwowych, stał się uprawnionym do korzystania z tej służebności, jako ograniczonego prawa rzeczowego. Zgodnie bowiem z art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 5 lutego 1993r. o przekształceniach własnościowych niektórych przedsiębiorstw państwowych o szczególnym znaczeniu dla gospodarki państwa (Dz. U. z 1993 r., nr 16, poz. 69), spółka powstała w wyniku przekształcenia wstępuje we wszystkie prawa i obowiązki przekształconych przedsiębiorstw państwowych. Powołana ustawa, w myśl art. 1 ust. 1, znajdowała zastosowanie m. in. odnośnie do przedsiębiorstw państwowych, których działalność związana była z wytwarzaniem, zbytem i przesyłem energii elektrycznej, przy czym, zgodnie z art. 2 ust. 1 przekształcenie następowało na zasadach i w trybie określonym w ustawie z dnia 13 lipca 1990r. o prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych (Dz.U. z 1990 r., nr 51, poz. 298). Art. 8 ust. 1 ustawy o prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych stanowił natomiast, że spółka powstała w wyniku przekształcenia przedsiębiorstwa państwowego wstępuje we wszystkie prawa i obowiązki przekształconego przedsiębiorstwa.

W konsekwencji na skutek kolejnych przekształceń i zmian własnościowych szczegółowo opisanych przez Sąd I Instancji, aktualnym uprawnionym do korzystania z ograniczonego prawa rzeczowego, jakim jest służebność gruntowa o treści odpowiadającej służebności przesyłu, jest uczestnik postępowania.

W tej sytuacji uczestnik postępowania posiada skuteczne względem skarżących prawo do władania ich nieruchomościami w celu korzystania z przebiegającymi nad nimi urządzeniami przesyłowymi, które nabył w drodze zasiedzenia przed złożeniem wniosku w niniejszej sprawie, jak słusznie stwierdził to Sąd Rejonowy. Dlatego też ustanowienie przedmiotowej służebności przesyłu nie jest konieczne do korzystania z nich zgodnie z art. 305² § 1 k.c. Zatem niezasadnym okazał się zarzut wnioskodawców dotyczący rzekomego naruszenia przez Sąd I Instancji tego przepisu.

Wobec tego apelacja wnioskodawców jako bezzasadna podlegała oddaleniu, o czym Sąd Okręgowy orzekł na zasadzie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Okręgowy orzekł na zasadzie art. 520 § 2 k.p.c. w zw. z § 12 ust. 1 pkt. 1 w zw. z § 7 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności

radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst. jednol. Dz.U. z 2013r., poz. 490) stosownie do wyniku postępowania apelacyjnego obciążając nimi w całości wnioskodawców biorąc pod uwagę, iż interesy uczestników postępowania były sprzeczne.

SSO Barbara Konińska SSO Leszek Dąbek SSO Barbara Braziewicz